

ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΟΔΗΓΟΥ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ: Υπ' αριθμ. 278/2016 του Αρείου Πάγου.

Με την προαναφερομένη απόφασή του, ο Άρειος Πάγος επέλυσε διαφορά μεταξύ εργοδοτών (επιχειρήσεων) και μισθωτών αυτών (οδηγών φορτηγών αυτοκινήτων), συνισταμένη στην αξίωση των τελευταίων (των μισθωτών) να τους καταβληθεί ιδιαίτερη αμοιβή για πρόσθετη εργασία που αυτοί είχαν παράσχει, πέραν της κυρίας εργασίας, στους εργοδότες τους. Ειδικότερα, και σύμφωνα με τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά της οικείας υποθέσεως, οδηγοί φορτηγών αυτοκινήτων συγκεκριμένης εργοδοτικής επιχειρήσεως, πέραν της οδηγήσεως των αυτοκινήτων, ως κύριας απασχολήσεως, εκτελούσαν και πρόσθετα εργασιακά καθήκοντα, όπως: Της παραλαβής, από τις εγκαταστάσεις του εργοδότη τους, εμπορευμάτων του και της συμμετοχής στη φόρτωση αυτών. Της παραλαβής, μετά των εμπορευμάτων, και των σχετικών παραστατικών, που είχε εκδώσει κατά το σύστημα των προτιμολογημένων προπωλήσεων ή τηλεπωλήσεων ο εργοδότης. Της παραδόσεως των εμπορευμάτων και των σχετικών παραστατικών στους αγοραστές-πελάτες του εργοδότη, της υπογραφής των παραστατικών αυτών, μαζί με τους παραλήπτες των εμπορευμάτων, για λογαριασμό του εργοδότη, της συμμετοχής στην εκφόρτωση των εμπορευμάτων, καθώς και της εισπράξεως του τιμήματος αυτών (εμπορευμάτων) για λογαριασμό του εργοδότη και την καταθέσεως των οικείων ποσών σε λογαριασμό αυτού.

Τα ανωτέρω αντικείμενα απασχολήσεων των οδηγών, κρίθηκε ότι αποτελούν πρόσθετη εργασία κατά την σχετική διάταξη του άρθρου 659ΑΚ, εργασία διαρκούς φύσεως, η οποία είχε συμφωνηθεί να παρέχεται εντός του νομίμου ωραρίου εργασίας και η οποία δεν ήταν συναφής με την συμφωνηθείσα κυρία απασχόληση (της οδηγήσεως των αυτοκινήτων), ούτε περιλαμβανόταν μεταξύ των καθηκόντων του μισθωτού. Επειδή δε, η εν λόγω πρόσθετη εργασία, παρέχεται μόνο με μισθό κατά τις συνήθεις περιστάσεις (δηλαδή αυτόν, ο οποίος καταβάλλεται σε άλλους μισθωτούς, που παρέχουν την ίδια εργασία κάτω από τις ίδιες συνθήκες και έχουν τα ίδια προσόντα) και επειδή δεν είχε συμφωνηθεί ότι, για την εργασία αυτή δεν θα καταβληθεί πρόσθετος μισθός, το δικαστήριο (το Εφετείο και, κατ' επικύρωση της αποφάσεως αυτού, ο Άρειος Πάγος) επεδίκασε στους μισθωτούς το ελάχιστο ποσό των 65 ευρώ μηνιαίως, κατ' εφαρμογή σχετικής διατάξεως της υπ' αριθμ. 9/2005 Διαιτητικής Αποφάσεως (κηρύχθηκε εκτελεστή με την Υπουργική Απόφαση υπ' αριθμ. 11869/1-6-2005 και εξακολουθεί να ισχύει, ενώ το ως άνω ποσό αναπροσαρμόσθηκε με μεταγενέστερες διαιτητικές αποφάσεις). Επιπλέον, επιδίκασε στους μισθωτούς, υπό την ιδιότητα τους ως οδηγών-πωλητών, και το διαχειριστικό επίδομα που προβλέπεται στην ισχύουσα και σήμερα υπ' αριθμ. 20/2004 Διαιτητική Απόφαση, που κηρύχθηκε κατά νόμο εκτελεστή.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Η πρόσθετη εργασία πρέπει να προβλέπεται στη σύμβαση (αρχική ή μεταγενέστερη), να είναι διαρκούς φύσεως (όχι περιστασιακή), να παρέχεται εντός του νομίμου ωραρίου, προς αντιμετώπιση εκτάκτων και περιοδικών αναγκών, όχι μόνο απροβλέπτων, αλλά και εκείνων που μπορεί να προβλεφθούν κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων και να μην είναι

συγγενής και συναφής προς την κυρία απασχόληση ή παρεμφερής προς αυτήν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής.

Δεν οφείλεται μισθός για παρεχόμενη πρόσθετη εργασία, όταν έχουν καθορισθεί αυτός (πρόσθετος μισθός) ή ο τρόπος προσδιορισμού του ή όταν έχει συμφωνηθεί να μην καταβάλλεται μισθός για πρόσθετη εργασία, καθώς και όταν προβλέπεται η μη καταβολή του στον Κανονισμό Λειτουργίας της επιχείρησης, του οποίου έλαβε γνώση ο μισθωτός. (ΑΠ18/2011).

Η αμοιβή για πρόσθετη εργασία δεν μπορεί να ταυτίζεται με την αμοιβή της κυρίας απασχολήσεως αλλά, ως έχουσα συμπληρωματικό χαρακτήρα, υπολογίζεται σε ποσοστό ανάλογο με τον χρόνο της πρόσθετης απασχολήσεως του μισθωτού σε σχέση με το νόμιμο ωράριο της ημερήσιας κυρίας απασχολήσεώς του (ΑΠ1953/2007, ΑΠ945/1987, ΑΠ1057/1986, Μον.Εφ. Πάτρ.221/2014).

Η άρνηση του μισθωτού να παράσχει, εφόσον δύναται, την ζητούμενη πρόσθετη εργασία συνιστά, για τον εργοδότη, σπουδαίο λόγο καταγγελίας της εργασιακής σχέσεως κατ' άρθρο 672 ΑΚ και λόγο αποζημιώσεως του, κατ. Άρθρ.673 ΑΚ, εφόσον πρόκειται για σύμβαση ορισμένου χρόνου και λόγο καταγγελίας κατά τις σχετικές διατάξεις του ν.2112/1920, εφόσον πρόκειται για σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου.-